

DE HELD VAN FABEL

Scott Reintgen

De held van Fabel

Vertaald door Merel Leene

moon

Oorspronkelijke titel: *Saving Fable*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Crown Books for Young Readers, an imprint of Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York.

© Scott Reintgen, 2019

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2021

© Vertaling uit het Engels: Merel Leene, 2021

© Omslagbeeld: Maike Plenzke, 2019

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele

Typografie: Crius, Hulshout

ISBN 978 90 488 5864 4

ISBN 978 90 488 5865 1 (e-book)

NUR 283

www.overamstel.com

www.uitgeverijmoon.nl

OVERAMSTEL

uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Voor alle helden die eerst dachten dat ze maar
een bijfiguur waren

Inhoud

1. De laatste kans	11
2. Het Opspoorlicht	18
3. Het liegende baken	24
4. De gekozen beloftes	27
5. Deus	35
6. Fabel	40
7. Praktijkschool voor Protagonisten	47
8. De brainstormen	51
9. Tegenstander	57
10. De auditie – eerste ronde	61
11. De auditie – tweede ronde	66
12. De auditie – derde ronde	70
13. Brainstorm Keet	74
14. Het adoptiekantoor	82
15. Familie	88
16. Nieuwe ontdekkingen	97
17. De Vonk	103
18. Waar-de-schat-is	108
19. Voor elke kooi	114
20. Drie vijanden	121
21. Ontsnappen aan Alice	130
22. Professor Darcy	137

23. Romeo van Julia	140
24. Een geest gezelschap houden	153
25. Misverstand	157
26. Oefening baart kunst	161
27. Een slechte dag	169
28. Een erg slechte dag	176
29. Een heel erg slechte dag	183
30. Dat meen je niet... Het wordt nog erger	190
31. Voor wat hoort wat	198
32. Een belangrijk geheugensteuntje	203
33. Een aanwijzing in de zaak	209
34. Rustoord voor boekverkopers	246
35. De s van sorry	224
36. Familie	230
37. Ramkoers	235
38. Meer puzzelstukjes	241
39. Vals alarm?	245
40. Hamertje tik	251
41. Gelazerkat	256
42. Inbraak	266
43. Spijkers met koppen	273
44. De onbetrouwbare detective	281
45. Nog een inbraak	285
46. Het recept van de Ravenkoning	295
47. Zetten en tegenzetten	301
48. Onvoltooid	313
49. De negende haard	327
50. Pas het begin	333
51. Met een strik erom	338
Epiloog - De Echte Wereld	345

Wie de Fabel past, trekke hem aan.

- Sint-Verzinnius

1

De laatste kans

Eén keer per week werd Indira Novelle vroeg wakker.

En dan bedoel ik dus: al-vóór-zonsopgang-vroeg. Sterren-nog-aan-de-hemel-vroeg. Je kent het gevoel vast wel, beste lezer. Je bed is lekker warm. De vloer is koud. Zelfs de maan kijkt je met opgetrokken wenkbrauwen aan omdat ze zich afvraagt waarom iemand in vredesnaam zo vroeg zou opstaan. Als je dat gevoel inderdaad kent, weet je precies hoe Indira zich voelde toen ze zich die ochtend klaarmaakte.

Ze stak in de hoek van haar hutje een kaarsje aan en begon zich aan te kleden. Het was een van die zeldzame keren dat het goed van pas kwam dat ze maar één outfit bezat. Zelfs in het halfdonker trok ze nooit iets aan wat bij elkaar vloekte, want iets anders dan dit had ze niet. Zonder nadenken stak ze haar armen in de mouwen van haar eenvoudige roze tuniek. Het kledingstuk werd bij haar middel ingesnoerd door een veelgebruikte leren riem, waaraan een zilveren hamer hing.

In haar rugtas stopte ze de twee broodjes die ze gisteren uit haar mond had gespaard. Doordat ze een maaltijd had overgeslagen knorde haar maag zachtjes, maar uit ervaring wist ze dat het het waard was. Toen ze alles had ingepakt, blies ze de kaars uit en glipte stilltjes naar buiten. Boven haar hoofd twinkelden de sterren.

Onder hun zachte gloed liep Indira langs een rij identieke hutjes. Op dit tijdstip sliepen alle andere beloftes nog. Misschien trof ze één of twee vroege vogels die een monoloog aan het oefenen waren, maar de meesten waren nog in dromenland.

Ze liep verder naar het echte dorp. In het haventje stonden altijd wel wat personages op een kluitje bij de steigers. Inmiddels herkende de ochtendploeg haar. Terwijl een boot hun kant op gleed tikten een paar van hen vermoeid tegen hun hoed. Anderen mompelden een groet. Indira knikte terug en wachtte daarna tot het haar beurt was om aan boord te gaan.

Het was een kort tochtje. De boot bracht personages uit Oorsprong – het stadje waar Indira woonde – naar het naastgelegen plaatsje Huiver. Als je vanaf een boot op zee naar de plaatsjes keek, was het niet eenvoudig om de twee uit elkaar te houden. In beide stadjes stonden lage huizen waarvan de daken bedekt waren met groene leistenen die net vissenschubben leken. Zelfs de havens zagen er hetzelfde uit.

Maar Indira kon inmiddels precies de verschillen aanwijzen. Oorsprong was een stad vol hoop. Er woonden beloftes: boekfiguren die nog gekozen konden worden, personages die nog popelden om in Fabel uitgenodigd te worden voor een opleiding.

Huiver daarentegen werd bewoond door niet-gekozen personages. Personages zoals haar broer.

Samen met de andere reizigers stapte Indira van de boot. De straten van Huiver deden vanochtend extra verlaten en treurig

aan. Indira huiverde altijd een beetje als ze door de vertrouwde smalle steegjes naar het huis van haar broer liep. De deur leek eerder een kastdeurtje dan de voordeur van een appartement, maar die gedachte hield Indira voor zich.

Ze klopte twee keer. ‘Pizzabezorgdienst!’

Binnen klonk gestommel. Daarna volgde gerammel, totdat haar broer het stroeve slot eindelijk open kreeg. De deur piepte griezelig. David stak zijn slaperige hoofd om het hoekje. Het was duidelijk dat ze familie waren. Ze hadden dezelfde goudbruine huid, hetzelfde ontombare donkere haar en dezelfde brede wangen waarin oude dametjes – helaas – altijd wilden knijpen.

‘Pizza?’ vroeg David ongelovig. ‘Je hebt toch niet echt pizza, of wel?’

Met een grijns glipte Indira langs hem de krappe woning in. ‘We kunnen doen alsóf het pizza is,’ zei ze. ‘Net zoals we kunnen doen alsof er in jouw deur niet een op wraak beluste geest huist van iemand die hier vermoord is.’

Toen David de deur dichtdeed, klonk alweer het griezelige gekreun. ‘Ik dacht dat we het erover eens waren dat de geest door een heks vervloekt was.’

Indira haalde de broodjes die ze gisteren bewaard had uit haar rugzak en legde ze op tafel. Een snelle blik vertelde haar dat David het advies dat ze hem tijdens haar laatste bezoek had gegeven niet had opgevolgd. Het was een bende in de kleine woning. Ze gebaarde dat hij moest gaan zitten. ‘Eet op, voordat de geest jouw broodje inpikt.’

Terwijl hij op een stoel plofte, ging zij aan de slag. Ze raapte kleren die er redelijk schoon uitzagen van de vloer, vouwde ze op en legde ze op een stapeltje in een hoek. Ze gooide rondslingerende proppen papier in een overvolle prullenmand. Ze vond zelfs een gebruikt bord dat half onder het matras was gestoken.

Achter haar kreunde David tevreden terwijl hij zijn eerste hap van het meegenomen brood nam. ‘Ik mis het eten daar,’ zei hij met volle mond.

Toen Indira klaar was met opruimen ging ze op de stoel tegenover hem zitten. Met gesloten ogen nam hij een tweede hap. Het viel haar op hoe krom hij zat. En hij had een paar blauwe plekken op zijn arm. David was maar een paar jaar ouder dan zij, maar hij zag er ontzettend moe uit.

‘Hoe is het hier, Daaf?’

Hij stopte met kauwen. ‘Lange dagen, maar het gaat wel. Ik heb deze week promotie gekregen.’

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Promotie? Dat is geweldig.’

Hij knikte. ‘Ik ga nu dieper de mijn in. Ik heb mijn eigen team en zo. We krijgen lastigere verhaaladers toegewezen die daar in de rots liggen. Je weet hoe het gaat. Wij delven een klompje op en een ander team zeeft het gruis eruit tot er een zuiver verhaalidee overblijft. En daarna gaat het rechtstreeks naar de schrijvers.’ Hij glimlachte licht. ‘Zonder ons zouden er nauwelijks verhalen zijn!’

Indira knikte wat. Ze had David hier al eerder over horen praten. Ze beseftte wel hoe fijn het was dat hij zo’n positieve instelling had. David beschouwde de wereld waarin ze leefden als één groot systeem. Indira wist dat zijn bazen dat er voortdurend in hamerden. Dat verhalen het resultaat van teamwerk waren. Dat iedereen een belangrijke rol speelde in de totstandkoming ervan. Maar ze herinnerde zich ook hoe graag David zelf een verhaalfiguur had willen zijn. David was het levende bewijs van het feit dat niet iedereen werd uitgekozen.

‘Hé,’ zei hij, ‘maar hoe is het met jou? Hard aan het trainen?’

In plaats van antwoord te geven rommelde Indira in haar rugzak. Helemaal onderop lag een papiertje. Ze vouwde het open en schoof het over tafel naar David toe.

Zijn ogen werden groot. ‘O, Indira! Wat balen voor je!’

Het was hetzelfde uitzettingsbevel dat David een paar jaar eerder had gekregen. Als een belofte te lang in Oorsprong woonde zonder gekozen te worden, moest er ruimte worden gemaakt voor nieuwe potentiële personages. Indira had helemaal niet in de gaten gehad hoelang ze al in Oorsprong woonde, totdat ze op een ochtend haar brievenbus had opengemaakt en daar, bij haar verse broodjes, het briefje had zien liggen.

‘Ik krijg nog maar één kans, Daaf. Als ik deze keer niet word gekozen...’

Ze kon hem niet aankijken. Als ze deze keer niet werd gekozen zou ze net als hij in Huiver terechtkomen. En net zulk zwaar werk moeten doen als hij. Oké, ze zou onderdeel worden van het systeem, maar een opleiding om een echt verhaalpersonage te worden zat er niet meer in. Van die toekomst had ze zo lang gedroomd dat ze niet wist of ze iets anders wel kon accepteren.

David liep om de tafel heen en liet zich voor haar op een knie zakken, zodat ze hem wel móést aankijken. Hij had een felle blik in zijn ogen. ‘Je kúnt dit. Ik weet niet waarom het zo lang duurt, Indira, maar je zult gekozen worden. Kijk, ik ben geknipt voor dit soort werk. Mij bevalt het prima hier. Maar jij? Jij bent een geboren held. Ik voel het aan mijn water, zusje. Voor jou zit er meer in, dat wéét ik gewoon.’

Zijn woorden drongen dwars door al haar angsten heen. Indira glimlachte voorzichtig en David dook naar voren voor een snelle kus op haar wang.

‘Ik weet niet wanneer de volgende selectieronde is,’ zei hij, ‘maar je moet ervoor vechten, hoor je? Ik... Ik wil niet dat je nog hierheen komt. Geen bezoekjes meer. Ik red me wel. Ik wil dat je je helemaal hierop richt. Train totdat je niet meer kunt, oké? Geef alles wat je hebt. Hoor je me?’

‘David... Ik ga je echt niet in de steek laten.’

Hij glimlachte naar haar. ‘Je bent hier niet meer welkom! Op-
hoepelen jij!’

Indira schoot in de lach. David leek altijd te weten wat hij moest zeggen. Terwijl ze naar hem keek, pakte hij het andere broodje uit en gaf het aan haar. Zijn eigen broodje hield hij omhoog alsof hij een toast wilde uitbrengen. ‘Op ons laatste broodje samen! En op Indira Novelle, een toekomstige held.’

Ze stotten met hun broodjes tegen elkaar. Indira deed haar best om te blijven lachen, maar terwijl David zich klaarmaakte voor zijn werk voelde ze dat zich weer een flintertje angst naar binnen wurmde. Het idee om haar broer hier alleen achter te laten vond ze vreselijk, maar eronder school een diepere angst. Wat als ze niet gekozen werd? Wat als ze zich voor altijd bij haar broer hier in Huiver moest aansluiten?

Ze gaf David een dikke knuffel en vond het moeilijk om hem los te laten. Uiteindelijk maakte hij zich los en knipoogde hij naar haar alsof het allemaal niet zo belangrijk was, alsof dit niet de laatste keer kon zijn dat ze elkaar zagen. Ze keek hem na terwijl hij zich aansloot bij de stroom arbeiders die op weg waren naar hun werk. Hij zwaaide nog één keer naar haar en balde even zijn vuist. Het was een boodschap. Wees sterk. Vecht ervoor. Terwijl ze terugknikte, begon ze bijna te huilen, en toen verdween hij om de hoek.

Indira liep terug naar de haven. Eerst zei ze tegen zichzelf dat ze Davids verzoek om niet meer langs te komen zou negeren. Natuurlijk zou ze terugkomen om haar broer te bezoeken. Maar terwijl ze uitkeek over de zee, die in het vroege ochtendlicht baadde, drong tot haar door dat David gelijk had. Ze moest al haar aandacht hierop richten.

Dit was haar laatste kans.

‘Ik kom terug,’ fluisterde ze. ‘Maar alleen als ik een verhaal heb gevonden dat groot genoeg is voor ons alle twee!’

En met die woorden keerde ze terug naar huis.

2

Het Opspoorlicht

Chagrina Wijland speelde gitaar. Alwéér.

Eén huisje verderop kroop Indira nog dieper weg onder haar deken omdat ze niet wilde dat het valse getokkel haar kostbare slaap verstoorde. Het leven in Oorsprong kende weinig luxe. Alle beloftes die een plek in het kustplaatsje toegewezen hadden gekregen, hadden de beschikking over het volgende: een eigen kamer, een goed bed en uitzicht op zee. En op dit moment verpestte Chagrina Wijland Indira's favoriet van die drie.

Kreunend liet Indira zich uit bed rollen. Daarna deed ze wat ze elke ochtend deed (als ze niet bij David op bezoek ging), en dat was wat iedere belofte in Oorsprong na het wakker worden deed: ze keek uit het raam.

Haar hutje had een rond raampje waardoor je de zee kon zien. Grote, brekende golven, een rotsachtige kust en de kleine haven van het stadje. Maar naar die dingen keek Indira niet. Die waren voor haar alleen achtergrondruis. Iedere belofte tuurde naar de

verre horizon in de – meestal ijdele – hoop het Opspoorlicht aan te zien komen.

‘Alleen wolken,’ mompelde Indira, terwijl ze met haar mouw over het raampje wreef. ‘Zoals bijna altijd, alleen wolken.’

Zuchtend liep ze naar buiten voor haar ontbijt. Door de roestende scharnieren ging haar deur luid krakend open. Ze liet hem hard tegen de zijkant van haar hutje slaan, in de hoop dat Chagrina in de gaten kreeg hoeveel herrie zijzelf maakte. Indira liep naar de brievenbus die bij haar gammele hutje hoorde. Met haar vuist beukte ze op de achterkant, en de kapotte voorkant knalde open. In de brievenbus lag een ingepakt broodje dat kleefde van de honing.

Een blik opzij vertelde haar dat Chagrina Wijland met een brede grijns op haar gezicht uit haar identieke hutje kwam lopen. Indira vond het nog veel te vroeg in de ochtend om te glimlachen.

‘Goemorgen!’ zei Chagrina. ‘Ik ben een nieuw liedje aan het oefenen. Volgens mij begin ik het aardig onder de knie te krijgen.’

Indira nam een hap. ‘Oefening baart kunst, zeggen ze toch?’

‘Precies,’ zei Chagrina, met alweer een grijns. ‘Ik bedacht dat ik er een veelzijdiger personage van zal worden, snap je? Als ik geen instrument bespeel, kom ik sowieso niet in aanmerking voor alle verhalen over muziek. De leraren zeggen altijd dat we onze horizon moeten verbreden!’

Dat was inderdaad het standaardadvies. De goede raad die Indira sinds ze in Oorsprong woonde elke dag te horen had gekregen. Leraren uit de stad hamerden er bij de beloftes in dat ze hun horizon moesten verbreden. Veelzijdiger individuen moesten worden. Hun talenten en karakteristieke trekjes moesten ontwikkelen. Maakt niet uit wat, als het maar de aandacht van een mogelijke schrijver kon trekken.

Eén kleinigheid kan genoeg zijn, zeiden ze dan. Eén klein dingetje kan je baken doen opgloeien en je een plek op de Praktijkschool opleveren!

‘Goed idee.’ Indira deed haar best om niet al te sarcastisch te klinken. ‘Misschien moet ik ook een instrument gaan bespelen. Triangel of zo.’ Ze nam de laatste hap van haar broodje en stopte het papiertje daarna terug in de brievenbus. Langs de rij met identieke huisjes liep een smalle weg, die met een flauwe bocht uit het zicht verdween. Indira rekte zich eens goed uit en begon daarna te rennen.

‘Waar ga je heen?’ riep Chagrina haar na.

‘Een eindje hardlopen,’ antwoordde Indira. ‘Mijn horizon verbreden.’

De beloftes in Oorsprong kenden talloze strategieën, rituelen en mythes die ertoe moesten leiden dat je door de schrijvers opgemerkt werd. Maar Indira woonde hier nu al jaren en geen ervan leek te werken. Chagrina was haar zoveelste buurvrouw. Indira schudde haar hoofd zodra ze eraan dacht dat het Opspoorlicht nu al vier keer de bewoner van het hutje naast haar had uitgekozen. Ze had niet eens meer de moeite genomen om Chagrina te leren kennen. Dat leek oneerlijk, maar binnenkort zou een van hen vertrokken zijn. Echt, Indira was binnenkort weg, hoe dan ook.

Ze hoopte maar dat haar bestemming Fabel zou zijn.

Toen het Opspoorlicht onlangs alweer gekomen én vertrokken was, had Indira besloten om het vanaf nu anders aan te pakken. Waarom zou ze wachten totdat een of ander magisch licht haar uitkoos? Ze zou gaan trainen. Ze zou harder werken dan iedereen. Ze zou het onderste uit de kan halen om het personage te worden waarvan ze wist dat ze het in zich had. Haar gesprekje met David had haar een extra reden gegeven om ervoor te vechten.

Indira rende langs de eindeloze rij identieke hutjes. Inmiddels

kon ze wel dromen hoe de lage gebouwtjes eruitzagen. Elk huisje had een witte deur, altijd aan de linkerkant van de voorgevel. Elk dak liep op precies dezelfde manier scheef: boven de deur was het dak net een halve meter hoger. Elk hutje was precies groot genoeg voor een bed, een klein bureau en een nog kleinere badkamer.

Maar het belangrijkste onderdeel van de huisjes stond boven op het dak: een roestige cirkel van metaal, niet groter dan een basketbal. Als de bakens uit waren, was er niets bijzonders aan te zien. Terwijl Indira erlangs jogde, zag ze dat ze allemaal vol spinnenwebben en roestplekken zaten. Maar iedere belofte die in Oorsprong woonde wist dat een aangestoken baken betekende dat je hier weg kon. Elke keer dat het Opspoorlicht langskwam werd er een handvol beloftes uitgekozen. Als het baken boven je hutje groen opgloeide, was dat een teken dat je iets speciaals in je had, en dat ergens in het hoofd van een schrijver misschien een verhaal groeide waarin plek was voor iemand zoals jij.

Het was geen garantie dat je ook echt in een verhaal zou belanden, maar wel een uitnodiging om naar de stad te komen waar ieder beroemd personage uiteindelijk terechtkwam: Fabel.

Indira rende een bocht om en begon aan een zwaar stuk heuvelop. Ze vond het heerlijk om hier, tussen de golvende heuvels en op de slingerende paden, uit te waaien. Terwijl ze rende trok ze de kraag van haar roze tuniek een eindje open. Haar strijdhamer bonkte tegen haar heup. Het wapen hing altijd aan haar riem als ze rende, want je wist maar nooit.

Ze bereikte het hoogste punt van de kustvallei: een kale helling waarvandaan je volgens haar het mooiste uitzicht op Oorsprong had. Veel stelde het plaatsje niet voor, maar het was de enige plek die ze ooit had gekend. Terwijl ze het zweet van haar voorhoofd veegde, keek ze naar wat er voor haar lag.

Golven spatten schuimend uiteen tegen de kust. Beloftes ston-

den voor hun hutje; sommige herkende ze, andere niet. Het was bijna onmogelijk om in Oorsprong vrienden te maken. Daarvoor was het te veel een doorgangplaats. Tegen de tijd dat je wist hoe iemand heette, ging die alweer ergens anders heen. Ongeveer de helft van de kinderen kwam uiteindelijk in Fabel terecht. De rest werd per schip vervoerd naar arbeidersplaatsjes zoals het stadje waar David woonde.

Het duurde een paar tellen voordat tot haar doordrong dat er vanochtend in het plaatsje geen sprake was van de normale chaos. Indira kneep haar ogen tot spleetjes. Alle belofes stonden klaar voor hun huisje. Dat kon alleen maar betekenen...

Indira's ogen schoten meteen naar de verre horizon.

De grijze bewolking was weggetrokken en had plaatsgemaakt voor iets helderders, iets veel hoopvollers. Het eerste wat ze zag was een hemelsblauwe kleur die over de zee hun kant op kwam kronkelen, gevolgd door saffierblauw, lavendelpaars en fuchsia-rose. De helderste, onmogelijkste kleuren die ze ooit had gezien: het Opspoorlicht was gearriveerd.

Toen ook nog de klokken begonnen te beieren, hapte Indira naar adem. 'Nee,' zei ze. 'Nee, nee, nee...'

Dit kon helemaal niet. Het Opspoorlicht was gekomen – zo ging dat; het kroop opeens stilletjes langs de hemel alsof het er altijd geweest was – maar hoe kon er in vredesnaam nu al een afgezant uit Fabel in het dorp zijn? Dat was onmogelijk!

Ze begon te rennen, want deze kans mocht ze absoluut niet voorbij laten gaan. De klokken bleven maar luiden. Het verre Opspoorlicht kroop over de oceaan en kwam aan bij het land. De gekleurde uitlopers dansten boven de hutjes aan de kust en versierden de hemel met de prachtigste sluiers van licht.

Indira ging twee keer bijna onderuit omdat ze de bochten veel te krap nam, maar uiteindelijk wist ze zonder al te veel blauwe

plekken en schaafwonden haar rij met hutjes te bereiken. Andere beloftes keken verbaasd op terwijl ze langs hen sprintte.

In de verte zag ze iemand over straat lopen. Net als alle afgezanten die eerder het plaatsje hadden bezocht, zag hij eruit als een zakenman die net uit een vergadering kwam. Keurig pak, mooi koffertje, gestreepte stropdas. Behoedzaam zocht hij zijn weg langs de huizenrijen terwijl Indira verder sprintte om nog op tijd terug te zijn bij haar hutje. Links en rechts van haar flitste heldergroen licht op.

Er werden bakens aangestoken. Er waren al beloftes gekozen!

Verderop zag ze dat de afgezant precies voor haar hutje was blijven staan. Hij pakte een opschrijfboekje uit zijn koffertje en noteerde iets. Toen hij Indira's voetstappen hoorde naderen, keek hij op.

Indira was zo buiten adem dat ze geen woord kon uitbrengen. Niet alleen vanwege het harde rennen, maar ook omdat ze het baken op het dak van háár hutje zag gloeien. Ze was zowaar gekozen deze keer! Davids voorspelling was uitgekomen. Ze ging naar Fabel. Met open mond staarde ze een paar seconden naar het baken.

Totdat een andere verrassing haar opnieuw sprakeloos maakte. Chagrina Wijland stond voor Indira's hutje alsof zij er woonde.

3

Het liegende baken

Daar had Indira moeten staan.

Eén kort maar akelig moment lang dacht Indira dat ze gewoon verkeerd geteld had. Misschien had ze in haar haast Chagrina's huis voor haar eigen hutje aangezien. Maar toen ze over Chagrina's schouder heen naar binnen keek, zag ze haar eigen onopgemaakte bed en alle boeken die ze zelf van de bibliotheek had geleend. Dit was echt haar huisje. Chagrina probeerde deze kans van haar af te pakken.

‘Wat doe jij nou?’ vroeg ze boos.

Chagrina ontweek haar blik. Terwijl ze haar gitaartas van haar ene naar haar andere schouder verplaatste, staaarde ze naar de afgezant uit Fabel.

Indira schudde haar hoofd. ‘Serieus? Chagrina, je weet dat dit mijn huis is.’

Eindelijk keek de afgezant op van zijn aantekeningen en nam het tafereel in zich op. ‘Goedemorgen. Frederick van

Fronst, afgezant uit Fabel. Sorry, wat is hier precies aan de hand?’

Indira’s handen jeukten, zo graag wilde ze haar strijdhamer pakken. Maar in plaats daarvan wees ze. ‘Chagrina staat voor mijn huis. Kennelijk heeft ze gezien dat het baken aanging. Ze probeert mijn uitnodiging in te pikken.’

Frederick nam hen alle twee op. ‘Is dat waar?’

Chagrina schokschouderde. ‘Nee meneer, ik snap niet waar ze het over heeft.’

‘O nee?’ vroeg Indira kwaad. ‘Hoeveel huizen staan er tussen jouw hutje en het einde van de rij?’

Chagrina draaide voorzichtig haar hoofd naar links, maar Indira knipte in haar vingers.

‘Zonder te kijken, Chagrina. Toe dan. Als dit echt jouw huis was, zou je dat weten.’

Toen Chagrina’s wangen vuurrood werden, voelde Indira zich heel even schuldig. Starend naar haar voeten probeerde het meisje zich ongetwijfeld huisjes te herinneren die ze nooit had geteld, omdat ze hier nog maar een paar maanden woonde. Chagrina was hier niet al jarenlang, zoals Indira...

‘Dan zou je weten dat het vanaf deze kant nummer zeventien is.’ Indira wees naar het oosten. ‘En je zou weten dat het nummer tweehonderdnegentachtig is van die kant. Ik weet dat wel, omdat het mijn huis is, Chagrina. Ik heb hier lang genoeg gewoond en lang genoeg gewacht op een uitnodiging om naar Fabel te komen. Die laat ik niet door jou van me afpakken.’

Toen Chagrina dat hoorde, verbleekte ze. Het meisje trok de riem van haar gitaartas over haar schouder en schuifelde terug naar haar eigen hutje. Duizenden knopen in Indira’s maag sprongen weer los terwijl ze haar rechtmatige plek voor het aange-stoken baken innam.

‘Prima monoloog,’ merkte Frederick op. ‘Dat zal ik noteren. Je naam?’

‘Indira,’ antwoordde ze. ‘Ik heet Indira Novelle.’

Hij knikte. ‘Goed zo. Ik heb een aantekening gemaakt van die fraaie toespraak, maar ik heb ook genoteerd dat je niet op je post was. Een onbetrouwbare verteller, wellicht? Want als je op tijd was geweest hadden we deze hele scène kunnen voorkomen, nietwaar?’

Indira staaarde hem aan. ‘Maar ik... ik was alleen een eindje rennen...’

Dat schreef hij ook op. ‘Ik moet verder met mijn inventarisatie. Zorg dat je in het dorp bent wanneer de klokken stoppen met luiden. Voor alle uitgekozen beloftes is er vervoer geregeld.’

Hij liep verder en Indira keek hem na. Zelfs haar woede om wat Chagrina had gedaan, kon dit fijne moment niet verpesten. Het Opspoorlicht had haar eindelijk uitgekozen! Ergens was op dit moment een schrijver bezig met een verhaal waarin ruimte was voor een personage zoals zij.

Ze ging echt naar Fabel.

En met een grijns van oor tot oor rende ze naar binnen om haar spullen in te pakken.

4

De gekozen beloftes

Indira sloot de deur van haar hutje. Ze legde haar hand tegen de deurpost, peuterde nog één keer aan de afbladderende verf, haalde een keer diep adem en liep daarna tussen de rijen van andere wachtende beloftes door. Wat zou haar titel nu zijn? Als alles volgens plan verliep, werd ze straks een leerling-personage. Bij het idee sloeg haar hart bijna op hol.

De beloftes die niet waren uitgekozen, wijdden zich alweer aan hun normale bezigheden: ontbijtrantsoenen ruilen of kibbelen over de beste manier om door een schrijver opgemerkt te worden. Indira zag Chagrina met een geërgerde blik op haar stoepje zitten. Ze voelde zich een piepklein beetje schuldig, totdat ze zich herinnerde dat zij niet geprobeerd had om door te liegen een enkeltje Fabel te bemachtigen.

Terwijl ze naar het dorp liep, keek Indira de andere niet-gekozen beloftes zo veel mogelijk aan en gaf ze ze een bemoedigend knikje. Uit ervaring wist ze dat het pijn deed om een ander te

zien vertrekken naar de plek waar je zelf nog steeds van droomde.

Naarmate ze dichter bij het eigenlijke dorp kwam, stonden er steeds minder hutjes. Het 'centrum' van Oorsprong was niet veel meer dan een verzameling door ouderdom scheefgetrokken lage gebouwen waarvan de ooit felle kleuren inmiddels verbleekt waren.

Op een hoek stonden twee beloftes te wachten, ongemakkelijk zwijgend. De ene was een bleke, roodharige jongen die een versleten tovenaarsmantel droeg. Voor hem stond een vrij lang meisje met een donkerbruine huid. Ze knipperde even met haar lange wimpers in Indira's richting, maar deed meteen daarna alsof ze niet naar haar had gekeken.

Indira liep naar hen toe en ging een beetje achteraan staan. Het was eigenlijk al spannend genoeg dat ze uitgekozen was, maar onwillekeurig vergeleek Indira zich toch met de andere twee gekozen beloftes. Het lange meisje was erg mooi. En de jongen met het rode haar leek zo geheimzinnig. Oké, zij was ook gekozen, maar hoe kon ze ooit in een verhaal terecht komen als dit haar concurrentie was?

Indira dwong zichzelf om een keer rustig en diep adem te halen. Ik ben gekozen, zei ze streng tegen zichzelf, dus hoor ik hier net zo goed thuis als zij.

Er verstreken een paar minuten terwijl ze wachtten op de gezant, Frederick van Fronst. Het meisje met de lange wimpers tikte met haar voet ongeduldig op de keitjes en keek een paar keer achterom, maar draaide ook telkens weer terug. Indira zag dat ook de jongen met het rode haar stiekem over zijn schouder gluurde. Hij had een pony, maar Indira kon nog net zijn ogen zien. De eerste keer was het haar niet opgevallen, maar nu kon ze haar blik er bijna niet meer van losrukken. In zijn irissen smeulden echte vlammen.

Om een of andere reden vond Indira hem meteen aardig.

Ze stak een hand uit en tikte voorzichtig op zijn schouder. 'Hé, hoe heet jij?' vroeg ze.

'Ik ben Fenix. Net als de vogel, maar dan met een x. De vuurvogel. Met vuur.' Hij friemelde zenuwachtig aan de mouw van zijn tovenaarsmantel.

Ze glimlachte voorzichtig. Waarschijnlijk had hij nog niet vaak met andere beloftes gepraat. 'Alleen Fenix?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik was veel te zenuwachtig, dus ik ben vergeten om ook om een achternaam te vragen. En jij?'

'Indira Novelle.'

Toen ze dat zei, draaide het meisje zich onmiddellijk om. 'Wow, wat een te gekke naam. Zeg hem nog eens.'

Indira keek haar verbaasd aan. 'Indira Novelle.'

'Ah, zwijmel zwijmel... ' Het meisje knipperde met haar lange wimpers. 'Echt, om te zwijmelen. Indira... Het klinkt als de naam van een modelijn. Als jij een kledingstuk was, zou ik je dragen. Serieus, dat meen ik.'

Indira staarde haar aan. Ze had geen idee hoe ze hierop moest reageren.

Fenix schoot haar te hulp. 'En jij... Hoe, eh... Hoe heet jij?' vroeg hij aan het andere meisje.

'Maxine Meidraak,' antwoordde ze vol zelfvertrouwen. 'Maar Maxi voor mijn vrienden.'

'Vrienden?' vroeg Indira.

'Nou, dat is logisch toch. Jullie twee!' Maxi sloeg een arm om Fenix' schouder.

Je kon zien dat hij zich verschrikkelijk ongemakkelijk voelde met die arm om zich heen, maar gelukkig duurde het niet lang.

Maxi hapte namelijk geschrokken naar adem en liet hem meteen weer los. 'Aaah, heet! Je lijkt wel van lava!'

Hij stak een hand uit, en in zijn handpalm flakkerde zowaar een echt vlammetje op. ‘Dat is mijn specialiteit, zeg maar.’

Maxi vond het echt het coolste wat er bestond. Indira wilde net zeggen dat ook zij het ontzettend stoer vond, maar op dat moment stooft er uit het dichtstbijzijnde steegje een stofwolk hun kant op.

Het was Chagrina Wijland, die de hoek om kwam rennen. ‘Wacht! Ik ben ook gekozen! Wacht!’

Vlak voor Indira’s neus bleef het arme meisje met haar voet achter de hobbelige keitjes haken. Alles leek te vertragen. Chagrina vloog door de lucht en haar goudblonde haar wapperde alle kanten op. Het leek onvermijdelijk dat ze vol met haar gezicht op de keien zou vallen. Indira reageerde zonder erbij na te denken.

In een oogwenk dook ze naar voren, precies in Chagrina’s baan. Ze sloeg haar armen om het meisje heen en draaide zich op hetzelfde moment opzij, zodat ze met haar rug op straat viel. Chagrina landde met haar volle gewicht boven op haar. Toen het stof was neergedaald wist Indira dat ze het ergste had weten te voorkomen. Ze was een beetje buiten adem en zou waarschijnlijk wel wat blauwe plekken krijgen, maar geen van tweeën was echt gewond geraakt. Chagrina rolde opzij.

En op dat moment barstte Maxi uit in opgewonden gejubel. Ze had echt, serieus, nooit zo iets cools gezien. Fenix trok alleen één nieuwsgierige wenkbrauw op, waardoor Indira moest blozen.

‘Dank je,’ mompelde Chagrina. ‘Dat was op het nippertje.’

‘Geen probleem, joh,’ zei Indira. ‘Ik weet niet eens precies hoe ik het deed. Een goed reactievermogen, kennelijk.’

‘Een goed reactievermogen, zeg dat wel,’ klonk een stem. De vier kinderen keken op en zagen Frederick van Fronst de hoek om lopen. Hij was nog steeds druk in zijn boekje aan het schrijven. ‘Dat zal ik ook noteren!’

De vier kinderen schuifelden wat dichter naar elkaar toe in een poging een iets georganiseerder rijtje te vormen. Indira zag dat Frederick lang genoeg van zijn boekje opkeek om het groepje in zich op te nemen. Hij knikte naar hen alle vier, tuurde weer even naar zijn aantekeningen en liet uiteindelijk zijn blik op Chagrina rusten. Er verscheen een frons tussen zijn wenkbrauwen. 'Jij weer? Ik dacht dat we het daar al over hadden gehad...'

Chagrina snoof gefrustreerd. Met een koppige vinger wees ze naar de kliffen achter hen. Indira tuurde naar de huisjes in de verte, die van hier beneden niet veel groter leken dan stipjes, en zag dat op de plek waar haar hutje stond twee bakens glansden.

'Ik weet niet waarom mijn bakens pas zo laat opgloeide,' zei Chagrina. 'Maar ik mag ook naar Fabel.'

Frederick wierp een zoveelste blik op zijn aantekeningen. 'Dat is niet... de enige reden... Wacht, ik moet iets controleren.'

Ze wachtten alle vier terwijl hij zijn koffertje doorzocht. Er leek een eindeloze hoeveelheid half verkreukelde papieren in te zitten. Indira keek stiekem naar Chagrina en kreeg meteen medelijden met haar. Het meisje zweette van de zenuwen. Natuurlijk, ze had geprobeerd Indira's plek in te nemen, maar het was niet moeilijk om je voor te stellen hoe hartverscheurend het was om eerst gekozen te zijn en vervolgens om een kleinigheid te worden afgewezen. Wat als ze niet mee mocht van Frederick?

'Aha!' Frederick stak zijn vinger op. 'Heel goed. Kennelijk ga je inderdaad mee, maar via een andere route. Heel zeldzaam, maar dat zal ik allemaal later uitleggen. Mooi, dus dat is duidelijk. Er is gerekend op het vertrek van vier beloftes.'

Terwijl Chagrina een zucht van verlichting slaakte, keek Indira naar de afgezant, die alweer in zijn koffertje rommelde. Hij haalde er een vierkant stuk helder glas uit. Indira zag tot haar verbazing dat het veel te groot was om in het koffertje te

passen. Frederick legde het stuk glas op het vlakste stukje straat dat hij kon vinden. Toen hij het goed had neergelegd, klopte hij er beleefd op. Indira vond het maar vreemd, tot er als reactie een tweede klopje klonk. Het heldere glas vulde zich opeens met kleur en werd prachtig turquoise.

‘Wat is dat?’ vroeg Maxi.

‘Drakenoog,’ antwoordde Frederick. ‘Zoals ik eerder al zei is mijn naam Frederick van Fronst. Ik ben het officiële welkomstcomité. Gefeliciteerd dat jullie door de schrijvers zijn uitgekozen. Fabel zal jullie met open armen ontvangen. Voordat jullie naar de stad gaan, zullen jullie ieder kennismaken met je eigen mentor. Het drakenoog is de snelste manier om naar jullie verschillende bestemmingen te reizen.’

In het midden van het glazen vierkant verscheen een donkere streep. Indira meende in de verte iets te horen rommelen terwijl het felle blauw opeens als een gordijn openschoof. Of nee, bedacht ze, als een ooglid. Vanuit de glazen tegel staaarde een oog als een enorme knikker hen aan. Gouden patronen weefden zich als glanzende rivieren door een donkergroene achtergrond. Alsof het ergens uit de diepste rotsen klonk, zei een lage stem: ‘Kom dan. Ik heb niet de hele dag de tijd.’

Frederick klapte in zijn handen. ‘Het is heel eenvoudig. Ga op het glas staan en beantwoord de vraag. Je zult onmiddellijk naar de juiste locatie worden getransporteerd. Fenix gaat als eerste.’

Indira keek naar haar nieuwe vriend, die heel voorzichtig op het glas ging staan. Nadat hij een keer diep adem had gehaald, knikte hij naar de afgezant.

Opnieuw klonk de diepe, bulderende stem. ‘Waarom zweet je?’

Fenix wierp een blik over zijn schouder en keek even naar Indira. ‘Ik ben zenuwachtig, denk ik.’

Indira's maag leek een salto te maken. Het antwoord was even verrassend als de plotselinge verdwijning van Fenix. Het grote oog was weer gesloten en haar nieuwe vriend was verdwenen.

‘Wat is dít nou weer?’ riep Maxi.

‘Hij is geteleporteerd!’ schreeuwde Chagrina. ‘Dit is waanzinnig!’

Frederick gebaarde dat Maxi de volgende was. Het meisje leek wel een koningin, zoals ze met haar hoofd fier rechtop naar de tegel liep, alsof de hele wereld van haar was. Onder haar voeten ging het grote blauwe oog weer open.

Indira vond het vooruitzicht om naar een andere plek geteleporteerd te worden zo spannend dat ze niet hoorde wat de draak aan Maxi vroeg. Het ene moment was het meisje er nog, en een tel later was ze verdwenen.

Op Fredericks teken stapte ook Indira op de tegel. De spanning gierde door haar heen. Ze ging echt naar Fabel! Opeens zag ze David voor zich. Ze bedacht dat hij vast wel trots op haar zou zijn. Hoewel het vreemd voelde om hem achter te laten, wist ze diep vanbinnen dat ze hem niet echt in de steek liet. Ze begon aan een nieuw leven. En ze zou zorgen dat ze een verhaal vond dat groot genoeg was voor hen allebei.

Indira keek omlaag en zag het grote drakenoog voor de derde keer opengaan.

‘Als je een dier mocht zijn, welk dier koos je dan?’

Indira haalde haar schouders op. ‘Maakt niet uit, als het maar vliegt.’

En nu, beste lezer, is het tijd voor een korte pauze.

Ik moet je namelijk iets vragen wat niet eenvoudig is. Ik wil graag dat je je adem inhoudt. Toe maar. Het verhaal kan heus wel even wachten. Indira is straks nog precies waar... Nou ja,

niet precies waar je haar hebt achtergelaten, maar dat is een onbeduidend detail. Goed, houd nu je adem in en tel langzaam tot vijftien. Ik wacht wel even...

... Oké. Voelde je dat je hart sneller klopte, dat je longen begonnen te branden en dat je hersenen gingen protesteren? Dat is precies hoe Indira zich voelde toen het drakenoog haar opzoog. Ze hoorde heel zacht gefluister, zag een blauwe flits en voelde daarna een zacht, trekkerig gevoel in haar borst.

En zomaar opeens was ze ergens anders.